

Taustatietoa Jean-François Millet'istä

Jean-François Millet syntyi 4. lokakuuta 1814 Normandiassa Gruchy'n kylässä lähellä Cherbourg'in kaupunkia. Hän syntyi vaatimattomaan, mutta ei suinkaan köyhään maanviljelijä-perheeseen. Perheessä kunnioitettiin kirjallisuutta ja tiedon janoa. Millet saikin vankan koulutuksen. Koko elämänsä ajan hänen tietämyksensä herättikin ihailua hänen ystäviensä ja tapaamiensa ihmisten parissa.

Hänen isänsä huomasi pojan piirtäjän lahjat ja rohkaisi häntä kehittämään taitojaan. 1833 hän ilmoitti poikansa Davidin koulukuntaan kuuluvan maalarin, Dumouchel'in ateljeehen Cherbourg'issa. Vuonna 1837, kiitos opettajiensa, Cherbourg'in kaupunki myöntää hänelle stipendin jonka avulla hän pystyy jatkamaan taideopintojaan Pariisissa. Siellä hän kirjoittautuu sisään Paul Delaroche'n, historiallisten kuvien maalarin ateljeehen.

Huolimatta saamastaan menestyksestä ensimmäisessä taidesalongissa, Millet joutui palaamaan rahattomana takaisin Cherbourg'iin, jossa hän alkoi maalata muotokuvia. 1841 hän solmi avioliiton Pauline-Virginie Onon kanssa ja palasi vaimonsa kanssa Pariisiin. Vaimon kuoleman jälkeen 1844 hän palasi Cherbourg'iin, josta lähti lopullisesti 1845 mukanaan Catherine Lemaire, palvelija, josta oli tullut Millet'in avovaimo ja jonka kanssa hän eli lopun elämänsä.

Vuonna 1849 saapui Pariisiin koleraepidemia. Millet, Catherine Lemaire ja heidän kolme lastaan lähtivät maalariperhe Jacque'n kanssa Fontainebleaun metsän reunassa sijaitsevaan Chaillyn tasangon pieneen kylään jossa maalarit olivat jo aiemmin käyneet maalaamassa "ulkoilmamaalauksia". Vierailun piti kestää muutaman viikon, mutta Millet vietti loppuelämänsä Barbizonissa ja siellä hän myös maalasi suurimman osan töistään. Sieltä hän löysi paikan, maiseman, ystävät ja maalauskylän joka muistutti kylää jossa hän oli syntynyt ja myös maalarien yhteisön joka, kuten hän itse, taisteli tehdäkseen hyväksytyksi taidesuunnan jota myöhemmin on kutsuttu "Barbizonin koulukunnaksi".

Saapuessaan hän vuokrasi pienen talon ja ladon josta muunsi itselleen ateljeen. Joitakin vuosia myöhemmin hän liitti ateljeehen kaksi edelleen olemassa olevaa huonetta, ruokahuoneen ja keittiön (tätä ennen Charles Jacque'n ateljee). Pienestä talosta ei ole enää kiveäkään jäljellä.

Puunhakkaajien ja köyhien maatyöläisten kylässä, Millet jakoi elämänsä ateljeensa ja kasvimaansa kesken, kasvatti 9 lastansa eikä lakannut miettimästä ihmisen ja luonnon suhdetta.

Hyvin heikkona hän kuoli tässä talossa 20. tammikuuta 1875. Kolme viikkoa aiemmin pappi oli vihdoinkin sallinut hänen mennä naimisiin kirkollisin menoin Catherine Lemairen, heidän 9 lapsensa äidin kanssa, jonka hän oli nainut siviilimenoin 1853, muutama kuukausi äitinsä kuoleman jälkeen.

Nyt alkaa vierailunne museossa

Jean-François Milletin koti- ja ateljeemuseo

Muistojen talo, koskettava museo, yksityiskokoelma; vierailunne ei ole opastettu. Paikan autenttisuus, sen aitona säilynyt ilmapiiri, "kaunis valo" ja intimiteetti ovat vierailun arvoiset.

Auttaaksemme teitä saamaan enemmän irti vierailusta esineiden ja taulujen lomassa annamme teille muutamia vinkkejä.

Ateljee

Tässä pohjoiseen avautuvassa ateljeessa Millet valmisti tärkeimmät mestariteoksensa: Iltakellot, Tähkänpoimijat, l'Homme à la houe (Mies ja kuokka), le Semeur (Kylväjä), la Précaution maternelle (Äidillinen huolenpito), le Printemps (Kevät)... Vuosien saatossa Millet muutti ja kunnosti rakennusta joka alunperin oli pelkkä lato. Korkea lasi-ikkuna, tiilikatto ja lattia ovat Milletin aikaansaannosta. Ensiaikoina hän asetti maalaustelineensä kellarikerroksen sotkuiseen tilaan jota hän kutsui "crapaudière"ksi (crapaud = rupikonna).

Tässä salissa, joka on siinä kunnossa mihin maalarin leski ja perilliset sen jättivät, te varmasti vaistoatte edelleen maalarin läsnäolon: hänen taulujensa valo itsessään häikäisee.

Millet maalasi ateljeessaan näkymiä joita hän muodosti muististaan, huomioistaan ja luonnoksiensa pohjalta käyttäen puettuja mallinukkeja ja hyvin usein eläviä malleja. Hän mielellään, saadakseen näkymän näyttämään siltä kuin se olisi ollut aina olemassa, pysäytti ihmisen eleen, työn kesken ja antaakseen niille suuremman ulottuvuuden, hahmotteli mallinsa siluetinomaisesti.

Valon ja varjon mestari, Millet osaa myös korostaa taulujaan herkullisilla sävyillä ja hienostuneella jäljellä. "Talonpojan poika ja talonpoikien maalari", oli, Eugène Delacroix'n ohella, aikansa kultivoitunein maalari.

"Belle Marie'n, kauniin Marie'n" valokuva, jonka on ottanut Esparcieux vanhempi, tallentaa meille muiston hänestä, joka poseerasi vain 17 vuoden ikäisenä taulussa "Iltakellot". Valokuva löytyy maalaustelineestä kuten myös laivan kuva, muistona troolareista joita käytettiin La Hague'ssa, Normandiassa, maalarin kotiseudulla, jonne hän kaipasi aina.

Toinen valokuva, joka on Karl Bodmerin pojan ottamana, esittää ateljeeta alkuperäisasussaan ja antaa hyvän kuvan ilmapiiristä joka siellä vallitsi Milletin aikana.

Ulko-oven molemmin puolin, kaksi lautaa, koostuen 24 muotokuvasta, esittelee Barbizonin taidesuuntauksen edelläkävijät, nykytaiteilijat ja jatkajat, kuten englantilainen taidekriitikko heidät nimitti erottaakseen suuntauksen Fontainebleaun koulukunnasta. Muotokuvien joukossa ovat Milletin ensimmäiset puolestapuhujat, harmaa eminenssi Théodore Rousseau, hänen kaksi amerikkalaista ystäväänsä, Bostonilaiset William Morris Hunt ja William Babcock jotka edesauttoivat suuresti Milletin kansainvälisen maineen luomisessa ja hauskat seuraveikot kuten Alfred Sensier (joka oli samalla sekä hänen agenttinsa että ystäväänsä ja vuokraisäntänsä), Diaz, Charles Jacque, Ziem, Barye, Troyon, joihin voidaan vielä lisätä joitakin taidekauppiaita ja -kriitikoita kuten Théophile Gautier, Edmond About, Castagnary et Th. Silvestre. Tämä ihailijoitten « tähtisumu », yleisön ensimmäinen ja toinen piiri joka laajenee aina vuodesta 1860 alkaen, on muovannut legendan Milletistä, talonpoikien maalarista.

Millet oli myös keräilijä; hän keräili kaikenlaisia esineitä. Egyptin antiikin pää ja useita pieniä Bruegel vanhemman töitä kulki hänen käsiensä kautta. Hän ihaili myös japanilaista grafiikkaa, keskiaikaisia kuvia, Delacroix'n piirroksia ja Rembrandtin graafisia töitä.

Todisteina tästä uteliaisuudesta ovat kaksi kansantaiteen aarretta (kuuluen sarjaan "ei nähdä mitään", "ei kuulla mitään", "ei sanoa mitään"). Näiden esineiden läsnäolo ja joihin hän oli ihastunut, auttoivat häntä seuraamaan omaa tietään. Niiden tehtävä on luoda meille "mondo Millet" jossa on tämän talon charmi.

Lukuunottamatta täydellistä kopiota Eugène Masson'in maalaamasta suuresta Théodore Rousseauista ja Lucien Lepoittevin'in tekemää kopiota kahdesta Milletin pastellityöstä, kaikki ateljeen teokset ovat originaaleja.

Vincent Van Gogh, jolle Millet oli jonkinlainen isähahmo, sanoi myöhemmin: « Mielestäni, se oli Millet, tuo etupäässä modernisti maalari, jonka ansiosta horisontti avautui edessämme».

Ruokasali

Pieni huone varustettuna takalla (myöhemmin koristeltu David d'Angers'in tekemien kipsikuvien kopioilla) ja yhdellä ikkunalla joka avautuu puutarhaan ja portaikkoon on erityisen koskettava. Kello on pysähtynyt kuuteen (aika jolloin Millet kuoli).

Siellä voi aistia ilman suurempia selityksiä puukengissä kulkevan maalarin tyynen mielen ja säästäväisyyteen taipuvan luonteenlaadun. Maalarin, joka asui täällä vaimonsa ja 9 lapsensa, veljensä, palvelijansa ja talossa poikkeavien ystäviensä ympäröimänä.

Valokuvat, omakuvat, Achille Deverian piirros, paletti, messukirja ja erinäiset esineet osoittavat että taiteilijan paksun parran ja melankolisen, muualle kaipaavan katseen taakse kätkeytyi äärimmäinen herkkyys.

Etsaukset, taidevedokset erilaisissa muodoissaan, piirrokset, kankaalle hiilellä hahmoteltu ja valkoisella maalilla korostettu luonnos todistavat piirtäjän näppäryydestä ja hänen kyvystään vangita hetki ja antaa sille lähes myyttinen olemus.

Vaikka nämä liikuttavat todisteet ovat vain tarinoita, kun katsoo töitä joita löytyy niin Orsay'n museosta Pariisista, Bostonista, Philadelphiasta, Eremitaasista Pietarista, koko Millet on siellä, ja talo ympärillä...

Huomioitavaa; takan päällä Antoine Barye'n ja Rosa Bonheurin pronssiveistos.

Millet'tä kiehtoi valokuvaus; hän keräili postikortteja ja taidejäljennöksiä ja vaati, että hänen töistään otetaan taidevalokuvia. Hän itse oli mielellään mallina valokuvaajille ja kokeili myös itse valokuvausta, mikä on vähemmän tunnettua. Kolme hänen kuvaamistaan lasilevyistä, jotka ovat talletettuina Ranskan Kansalliskirjastossa, ovat esillä täällä museossa digitaalisina kopioina. Hänestä tehdyt elämäkerrat eivät koskaan ole kertoneet asiasta.

Keittiö - Galleriatila (Salle Georges Richard)

Keittiö on nimetty Georges Richardin muistolle, joka vuodesta 1952 vuoteen 2002, omistautui tämän talon ja museon ylläpidolle.

Tämä sali, joka oli yksi Charles Jacque'n ateljeista ja joka sittemmin oli Milletin perheen oleskeluhuone vuodesta 1860 ja joka on nyt Jean-François Milletin koti- ja ateljeemuseon näyttelytila ja taiteen myyntipiste.

Milletin kuoleman jälkeen salissa oli värikäs kasettikatto ja italialaistyyppinen Raphaelin tyyllisellä "Madonna ja lapsi" kipsikuvalla koristeltu Gallicin tekemä takka. Gallici työskenteli myös Fontainebleaun linnassa.

Löydätte tästä salista grafiikanlehtiä, kirjoja ja postikortteja... ja aitoja 1800-luvun teoksia on myös myynnissä.

Järjestämme määräajoin eri aiheisia myyntinäyttelyitä. Taiteilijat jotka esittäytyvät niissä ovat nykytaiteilijoita, jotka jatkavat ranskalaisen maisemamaalauksen historian kirjoitusta ja jonka Barbizonin koulukunta aloitti.

Kiitämme teitä vierailustanne